

třebuje právní ochrany, ježto jeho žalobní nárok jest proti žalovanému již jinak zajištěn způsobem umožňujícím vynucení skutečného uspokojení tohoto nároku (srv. rozh. č. 12703 Sb. n. s.). Odvolací soud tedy neprávem zrušil rozsudek prvního soudu s předchozím řízením pro zmatečnost a žalobu odmítl.

Čís. 16013.

K výkladu §§ 592, odst. 2, 595 č. 2 a 3 c. ř. s.

Jen ti rozhodci mají podepsati prvopis rozhodčího výroku a jeho vyhotovení, kteří se rozhodčího řízení skutečně zúčastnili a rozhodčí výrok vydali. Pokud stačí podpis vrchního rozhodce.

Neúčinnost výroku vrchního rozhodce podle § 595, č. 2 c. ř. s. nastává jen tehda, nedal-li vrchní rozhodce straně příležitost, aby mohla zaujmouti stanovisko k posudku rozhodce jí nepříznivému, a jde-li o nový skutkový podklad, vytvořený teprve různými výroky rozhodců, k němuž strana nemohla zaujmouti stanovisko již před rozhodci.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1937, Rv II 777/35.)

Žalobce, který byl u žalované pojišťovny pojištěn proti havarijní škodě osobního automobilu, se domáhá, aby byl prohlášen za neúčinný rozhodčí výrok vrchního rozhodce ing. R. ze dne 22. prosince 1933, jímž byla určena výše havarijní škody, kterou žalobce utrpěl, a to jednak proto, že rozhodčí výrok nebyl podepsán všemi rozhodci (§ 595 č. 3 c. ř. s.), jednak, že nebylo žalobci popřáno právní slyšení před vrchním rozhodcem. Soud první stolice zamítl žalobu. Odvolací soud vyhověl žalobě.

Nejvyšší soud uložil pak první stolici další jednání a nové rozhodnutí.

D ů v o d y:

Záruky poskytované zákonem na ochranu stran proti justici rozhodčí jest ovšem vykládati přesně, jak bylo vyloženo v rozhodnutí č. 9912 Sb. n. s. Ale tím není řečeno, že jest třeba lpěti za všech okolností jen na doslovu přesných formálních předpisů pro rozhodčí řízení, nýbrž předpisy ty jest vyložiti i rozumově podle jejich smyslu, poněvadž též pro ně platí vykladací pravidlo § 6 obč. zák. Ustanovení § 592, odst. 2, c. ř. s., jehož se podle § 598 c. ř. s. nemohou strany vzdáti, ukládá sice, aby byly prvopis rozhodčího výroku i jeho vyhotovení podepsány všemi rozhodci, a porušení řečeného ustanovení jest důvodem neúčinnosti rozhodčího výroku podle § 595 č. 3 c. ř. s., ale tomu nelze rozuměti než tak, že jen ti rozhodci mají prvopis výroku a jeho vyhotovení všichni podepsati, kteří se rozhodčího řízení skutečně zúčastnili a rozhodčí výrok vydali. Neboť jen podpis těchto rozhodců skýtá stranám záruku, že jejich výrok a jeho vyhotovení odpovídá tomu, na čem se skutečně usnesli. Vrchní rozhodce inženýr R. byl podle ustanovení odstavce 6.

norem pro rozhodčí řízení povolán jen k tomu, aby samostatně rozhodl v mezích odhadců prvních dvou rozhodců o otázkách mezi nimi sporných. Nezúčastnili se tedy první dva rozhodci ani tohoto dalšího rozhodčího řízení, ani vydání výroku v tomto dalším řízení, a jejich podpisy by proto nemohly poskytovat záruku, že výrok vrchního rozhodce odpovídá úsudku, jaký si utvořil po přezkoumání výroků prvních dvou rozhodců. Ustanovení odstavce 6. norem pro rozhodčí řízení neodporuje tudíž ustanovením § 592, odst. 2, c. ř. s. a není tu proto důvod neúčinnosti výroku vrchního rozhodce podle § 595 č. 3 c. ř. s. Co se týká důvodu neúčinnosti rozhodčího výroku podle § 595 č. 2 c. ř. s., že totiž nebylo popřáno stranám právní slyšení, nebyla v rozhodnutí č. 13907 Sb. n. s. vyslovena všeobecná zásada, že vrchní rozhodce, jemuž připadá jen úloha přezkumná, jako tomu jest v souzeném případě, musí za všech okolností dáti stranám příležitost, aby se vyjádřily. Vrchní rozhodce musí tak učiniti tenkrát, chce-li strana obhájit rozhodčí stanovisko, které jí bylo příznivé, a jde-li o nový skutkový podklad, k němuž strana nemohla zaujmouti stanovisko před rozhodci, poněvadž tento skutkový podklad byl vytvořen teprve různými výroky obou rozhodců. Posudek inženýra L. by v tom směru neměl významu, poněvadž byl žalobci příznivý. Jinak je tomu však v příčině rozhodčího výroku inženýra K. Žalovaná pojišťovna tvrdila a vedla důkaz svědky o tom, že posudek jí jmenovaného rozsudčího inženýra K. byl žalobci doručen Lvem A. dne 6. října 1933, tedy ještě před rozhodčím řízením prvních dvou rozhodců, konaným až dne 17. října 1933, a tento posudek pojal inženýr K. do svého rozhodčího výroku. Kdyby tomu tak bylo, pak měl žalobce příležitost před rozhodci zaujmouti své stanovisko k tomuto posudku jemu nepříznivému, a vrchní rozhodce by nebyl již povinen popřáti žalobci opětné slyšení, poněvadž by již nešlo o nový skutkový podklad. Ale žalobce to popřel a tvrdil opak, že totiž mu posudek inž. K-a nikdy nebyl ani předložen, ani přečten. Jest proto tuto spornou skutečnost zjistiti, což se nestalo. Bude-li zjištěno, že posudek inž. K-a nebyl žalobci před rozhodčím řízením ze dne 17. října 1933 anebo před vydáním výroku prvních dvou rozhodců znám, šlo by o neúčinnost rozhodčího výroku vrchního rozhodce ze dne 22. prosince 1933. V opačném případě by tu důvod jeho neúčinnosti nebyl. Aby byl popřán stranám právní výslech, k tomu není potřebí formálního ústního jednání, poněvadž se podle § 587, odst. 1, c. ř. s. rozhodci upraví způsob řízení podle volného uvážení, pokud smlouvou není ustanoveno jinak, a jest na nich, aby si zvolili takový způsob zjišťování, který jim nejvíce hová (srv. rozh. č. 6841, 7263, 11350 Sb. n. s.). Poněvadž se vytčený nedostatek onoho zjištění vyskytl již v první stolici, bylo podle § 510, odst. 1, c. ř. s. zrušiti i rozsudek první stolice.

Čís. 16014.

Řízení o zbavení svéprávnosti jest po smrti osoby, již se řízení týká, zastaviti. Bylo-li v řízení pokračováno po smrti uvedené osoby, je řízení to, počínaje dnem smrti, zmatečné. Úmrtím této osoby zaniká plná